

ODDZIAŁYWANIE DZIESIĘCINY

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Mk 16,15; 1 P 3,8-9; 1 Kor 9,14; Rz 3,19-24.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Czy nie wiecie, że ci, którzy służbę w świątyni sprawują, ze świątyni żyją, a którzy przy ołtarzu służą, częśćkę z ołtarza otrzymują? Tak też postanowił Pan, ażeby ci, którzy ewangelię zwiastują, z ewangelii żyli” (1 Kor 9,13-14).

Jak zauważyliśmy to w ubiegłym tygodniu, oddawanie dziesięciny jest ważnym wyrazem wiary. Jest jednym ze sposobów ukazania czy wypróbowania prawdziwości naszego wyznania wiary. „Poddawajcie samych siebie próbie, czy trwacie w wierze, doświadczajcie siebie; czy nie wiecie o sobie, że Jezus Chrystus jest w was? Chyba żeście próby nie przeszli” (2 Kor 13,5).

Pierwsze biblijne nawiązanie do dziesięciny to oddanie jej przez Abrahama Melchisedekowi (zob. Rdz 14,18-20; Hbr 7,4). Lewici także otrzymywali dziesięcinę, służąc w świątyni (zob. 2 Krn 31,4-10). Dzisiaj dziesięcina służy utrzymaniu pracowników ewangelii. Właściwie rozumiana służy także jako duchowa miara naszej więzi z Bogiem.

Oddziaływanie, wykorzystanie, znaczenie i metody rozdzielania dziesięciny mają się przyczyniać do naszego duchowego rozwoju i jednocześnie służyć utrzymaniu dzieła Bożego, stanowiąc materialną bazę głoszenia ewangelii. Taki jest Boży plan nazwany pierwszym krokiem, jaki powinien podjąć wierny szafarz.

W tym tygodniu będziemy w dalszym ciągu przyglądać się dziesięcinie — jej rozdzielaniu, znaczeniu dla innych oraz wpływie jej oddawania na nasze duchowe życie.

Jezus polecił nam *głosić ewangelię* (zob. Mk 16,15) i *czynić uczniami naro-*
dy, ucząc je przestrzegać wszystkiego (zob. Mt 28,19-20). Tak więc Bóg chce, by-
śmy byli zaangażowani w najważniejsze dzieło na ziemi — prowadzenie ludzi
do Jezusa. Utrzymywanie tej misji ze środków powierzonych nam przez Boga
jest obowiązkiem szafarza. Uczestnictwo w tym planie finansowym pogłębia
osobiste zaangażowanie w głoszenie Chrystusa bliźnim. Każdy uczeń Chry-
stusa — szafarz — ma przynieść całą dziesięcinę przeznaczoną na to święte
dzieło. Musimy się modlić o jedność, by być wiernymi w finansowaniu misji,
jako że skuteczna misja wzmacnia naszą jedność w wierze.

Jaki jest zatwierdzony przez Boga plan finansowy służący realizacji tej misji? Co oznacza zwrot *cała dziesięcina*? Zob. Ml 3,10. Co oznaczają słowa: *Aby był zapas w moim domu*?

Jak zauważyliśmy, ludzie oddawali dziesięcinę co najmniej od czasów Abra-
hama i Jakuba (zob. Rdz 14,20; 28,22), a najpewniej dużo wcześniej. Dziesię-
cina jest także częścią systemu utrzymania Bożego Kościoła. Jest najwięk-
szym źródłem finansowania i najbardziej sprawiedliwą metodą utrzymywa-
nia Bożej misji.

We współczesnej kulturze większość chrześcijan łoży stosunkowo mało
na Bożą misję. Gdyby każdy chrześcijanin oddawał uczciwie dziesięcinę, re-
zultat byłby „niemal niewyobrażalny, zdumiewający i niemal nie do pojęcia”¹.

We wszystkich czasach Bóg miał ludzi, którzy byli gotowi wspierać Jego
misję. Wszyscy musimy to zrozumieć i wspólnie działać na rzecz finansowa-
nia tego globalnego zadania. Nie możemy sobie pozwolić na brak organizacji,
niebabość czy przypadkowość w kwestii finansowania misji. Wyzwanie, któ-
re podjęliśmy, jest znacznie większe niż wówczas, gdy lud i Lewici powiedzie-
li Nehemiaszowi: „Nie zaniedbamy domu naszego Boga!” (Ne 10,40) i znacz-
nie trudniejsze niż to, przed jakim wierzący stali w XIX wieku. Obecnie pra-
cownicy Kościoła i pozostali jego członkowie i muszą się zjednoczyć duchowo
i wspólnie działać w kwestii finansów tak, by realizować globalne cele i utrzy-
mywać misję.

Pomyśl o tym, jak szeroki zakres ma misja adwentystyczna w świecie (zob. Ap 14,6-7). Jak każdy z nas powinien pojmować swoje obowiązki w finansowaniu tego dzieła?

¹ Christian Smith i Michael O. Emerson, *Passing the Plate*, Nowy Jork 2008, s. 27.

Jak zauważyliśmy, w Ml 3,10 Bóg obiecał wielkie błogosławieństwo tym, którzy wiernie oddają dziesięcinę. Ale Boże błogosławieństwo nie jest jedno-wymiarowe. Gdy na przykład podkreślamy gromadzenie materialnych dóbr jako błogosławieństwo, a pomijamy wszystko inne, to mamy bardzo zawężo-ny pogląd na to, czym naprawdę jest Boże błogosławieństwo.

Błogosławieństwo, o którym jest mowa w *Księdze Malachiasza*, jest nie tyl-ko doczesne, ale i duchowe. O znaczeniu Bożego błogosławieństwa świadczy zbawienie, szczęście, pokój umysłu oraz to, że Bóg czyni zawsze to, co najlep-sze dla nas. Gdy jesteśmy błogosławieni przez Boga, mamy obowiązek dzielić się błogosławieństwami z tymi, którym gorzej się wiedzie. Otrzymujemy bło-gosławieństwo, aby błogosławić innych. Przez nas Bóg może rozszerzyć swoje błogosławieństwo na innych.

Przeczytaj 1 P 3,8-9. Co Piotr mówi o związku zachodzącym między otrzy-mywaniem błogosławieństwa a niesieniem błogosławieństwa innym?

Oddawanie dziesięciny jest podwójnym błogosławieństwem, ponieważ to my jesteśmy błogosławieni, a jednocześnie przekazujemy błogosławieństwo innym. Dajemy z tego, co otrzymaliśmy. Boże błogosławieństwo dla nas sięga do naszego wnętrza, a następnie rozchodzi się na zewnątrz do innych.

— „Dawajcie, a będzie wam dane; (...) jaką miarą mierzycie, taką i wam odmierzą” (Łk 6,38).

Przeczytaj Dz 20,35. Jak te słowa mogą się odnosić także do dziesięciny?

Największym błogosławieństwem, jakiego uczy nas oddawanie dziesięciny, jest zaufanie do Boga (zob. Jr 17,7). „Szczególny system dotyczący dziesięciny został ustanowiony na zasadzie tak trwałej jak prawo Boże. System dziesię-cinowy był błogosławieństwem dla Izraelitów, gdyż w przeciwnym razie Bóg by go nie ustanowił. Tak więc będzie także błogosławieństwem dla tych, któ-rzy stosują go do końca czasu. Nasz Niebiański Ojciec nie ułożył planu syste-matycznej ofiarności po to, by wzbogacić siebie, ale by był on wielkim błogo-sławieństwem dla człowieka. Uznał, że ten system ofiarności jest tym, czego człowiek potrzebuje”¹.

Pomyśl czasami o tym, jak doznałeś błogosławieństwa Bożego za pośred-nictwem innych ludzi. Jak możesz czynić podobnie?

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Mountain View–Omaha 1948, t. III, s. 404-405.

Paweł napisał do Tymoteusza: „*Pismo* mówi: Młóćącemu wołowi nie zawiązuje pyska, oraz: Godzien jest robotnik zapłaty swojej” (1 Tm 5,18). Zacytował w ten sposób słowa Boga zapisane przez Mojżesza w Pwt 25,4 dotyczące młóćącego wołu oraz słowa Jezusa zapisane w Łk 10,7 dotyczące zapłaty dla robotnika. Wydaje się, że zdanie o wołu było przysłowiem opartym na prostym fakcie, iż słuszne jest, by młóćący wół posilał się ziarnem, które wymłócił. Podobnie drugie zdanie oznacza, że pracowity robotnik ewangelii powinien być stosownie wynagradzany.

Bóg tworzy systemy i działa przez nie. On zaprojektował Układ Słoneczny, różne ekosystemy, układ trawienny, układ nerwowy i niezliczone inne systemy. System dziesięcinowy był wykorzystywany przez Lewitów obsługujących świątynię (zob. Lb 18,26). Dzięki temu systemowi mogli spełniać swoje obowiązki, mając zagwarantowane utrzymanie. Współczesnym odpowiednikiem Lewitów są ci, którzy poświęcili swoje życie głoszeniu ewangelii. Boży system dziesięcinowy jest sposobem wspierania służby ewangelii i był stosowany w całej historii zbawienia. Tak więc utrzymanie pracowników ewangelii z dziesięciny ma zasadnicze znaczenie dla dzieła Bożego.

Co Paweł miał na myśli, pisząc: „Tak też postanowił Pan, ażeby ci, którzy ewangelię zwiastują, z ewangelii żyli” (1 Kor 9,14). Jakie są moralne konsekwencje tego stwierdzenia? Czego uczy 2 Kor 11,7-10 w kwestii potrzeby wspierania tych, którzy głoszą ewangelię?

Gdy Paweł napisał: „Inne zbory złupiłem, przyjmując pomoc pieniężną, by móc wam służyć” (2 Kor 11,8), miał na myśli to, że pracując wśród zamożnych koryntian, jak na ironię żył ze środków dostarczanych mu przez ubogie zbory w Macedonii. W ten sposób pragnął uświadomić koryntkim chrześcijanom, że ci, którzy głoszą ewangelię, zasługują na to, by się z tego utrzymywać.

Dziesięcina została przeznaczona do szczególnego celu i tak musi pozostać. „Dziesięcina jest oddzielona do szczególnego użytku. Nie należy jej traktować jako funduszu dla ubogich. Ma być specjalnie poświęcona na utrzymanie tych, którzy niosą Boże poselstwo światu; nie wolno jej przeznaczać na inny cel”¹.

Przeczytaj Kpł 27,30. W jaki sposób zasada wyrażona tutaj znajduje zastosowanie także dzisiaj?

¹ Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 67.

Bóg ma miejsce, gdzie przechowuje wiatr (zob. Jr 10,13), wodę (zob. Ps 33,7) oraz śnieg i grad (zob. Hi 38,22) i nad tym wszystkim ma zupełną kontrolę. Ale najcenniejszym Bożym spichlerzem jest ten, który jest związany z dziesięciną. „Lewitom zaś dałem oto jako dziedzictwo każdą dziesięcinę w Izraelu za ich służbę, którą spełniają w Namiocie Zgromadzenia” (Lb 18,21). Jest to pierwsza wzmianka o tym, na co miała być przeznaczona dziesięcina i gdzie miała być składana. Współcześnie nazywamy to *zasadą spichlerza*. Bóg pouczył Izraelitów, by przynosili dziesięcinę do miejsca, które On wybierze (zob. Pwt 12,5-6). W czasach Salomona dziesięcina była przynoszona do świątyni w Jerozolimie. Izraelici dobrze rozumieli, czym był *spichlerz* i gdzie się znajdował, gdy prorok Malachiasz wzywał ich:

— „Przynieście całą dziesięcinę do spichlerza” (Ml 3,10).

Spichlerz oznaczał miejsce, w którym odbywały się nabożeństwa i gdzie służyli Lewici, którzy mieli być utrzymywani z dziesięciny.

**Jakie inne nazwy są użyte w *Piśmie Świętym* na określenie spichlerza?
Zob. 1 Krn 26,20; 2 Krn 31,11-13; Ne 10,38.**

Przynoszenie świętej dziesięciny do spichlerza jest wzorem podanym w *Piśmie Świętym*. W każdym czasie Bóg miał szczególny spichlerz przeznaczony na dziesięcinę. Adwentyści dnia siódmego tworzą ogólnościatowy Kościół, w którym zasada spichlerza jest przyjęta i praktykowana. Członkowie Kościoła są zachęceni, by oddawać dziesięcinę diecezji lub misji za pośrednictwem zboru, do którego należą. Diecezja lub misja wypłaca uposażenia pastorom.

„W miarę jak dzieło Boże się rozszerza, wezwania o pomoc będą nadchodzić coraz częściej. Aby można było na nie odpowiedzieć, chrześcijanie powinni usłuchać polecenia:

— »Przynieście całą dziesięcinę do spichlerza, aby był zapas w moim domu« (Ml 3,10).

Jeśli ci, którzy uważają się za chrześcijan, wiernie przynieśliby Bogu swoje dziesięciny i dary, Jego skarbnica byłaby pełna. Nie trzeba byłoby się uciekać do kiermaszów, loterii i przyjęć dobroczynnych, by zgromadzić fundusze na wspieranie dzieła ewangelii”¹.

Pomyśl, co by było, gdyby ludzie mogli przeznaczać dziesięcinę na to, co sami uznają za stosowne? Gdyby wszyscy tak czynili, co stałoby się z dziełem Bożym? Dlaczego jest ważne, byśmy oddawali dziesięcinę tam, gdzie powinna się znaleźć?

¹ Ellen G. White, *Działalność apostołów*, Warszawa 2007, wyd. IV, s. 185.

Przeczytaj Rz 3,19-24. Jaka ważna prawda wiary jest zawarta w tych słowach? Dlaczego ta prawda musi zawsze być podstawą naszych wierzeń?

Biblijne przesłanie wyraźnie świadczy o tym, że nikt z nas nie zasługuje na odkupienie (zob. Rz 3,23). Gdybyśmy na nie zasługiwali, to byłoby ono zasłużone, czyli z uczynków, a taki pogląd jest zupełnie przeciwny *Pismu Świętemu*.

Przeczytaj Rz 4,1-5. Czego wersety te uczą nas o łasce jako przeciwnej zasłudze?

Tak więc zbawienie jest darem (zob. Ef 2,8-9) udzielanym tym, którzy na to nie zasługują. Zbawienie jest możliwe dzięki temu, że Chrystus złożył za nas doskonałą ofiarę. Tak więc w przypadku dziesięciny jej oddawanie Bogu nie daje nam żadnej zasługi przed Nim. Skoro dziesięcina należy do Boga, to w jaki sposób jej oddawanie Jemu mogłoby być naszą zasługą, a nie obowiązkiem?

Oddawanie dziesięciny nas nie zbawia tak jak żadne dobre uczynki, do których zostaliśmy powołani jako chrześcijanie. „Jego bowiem dziełem jesteśmy, stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, do których przeznaczył nas Bóg, abyśmy w nich chodzili” (Ef 2,10).

Mimo to oddawanie dziesięciny świadczy o postawie nacechowanej pokorą i uległością. Natomiast nieoddawanie dziesięciny jest samowolą i arogancją wobec tego, co Bóg nakazuje nam czynić. Jeśli miłujemy Boga, to będziemy Mu posłuszni. Oddawanie dziesięciny jest zewnętrznym wyrazem naszej świadomości, iż jesteśmy tylko szafarzami i zawdzięczamy wszystko Bogu. Jak sobota jest cotygodniowym przypomnieniem, że Bóg jest naszym Stwórcą i Odkupicielem, tak oddawanie dziesięciny przypomina nam, że nie należymy sami do siebie, bo nasze życie jest darem Bożym. W efekcie możemy sobie uświadomić, że nasza rzeczywistość i życie są rzeczywistością i życiem wiary, a oddawanie dziesięciny jest widocznym i namacalnym wyrazem tej wiary.

Co Łk 21,1-4 mówi nam o znaczeniu życia wiara?

DO DALSZEGO STUDIUM

Tak łatwo zdarza się nam zapominać, że każdy oddech, każde uderzenie serca i każda chwila naszego istnienia są darem Pana. W 17. rozdziale *Dziejów Apostolskich* Paweł powiedział ateńczykom o prawdziwym Bogu, który jest nie tylko Stwórcą: „Bóg, który stworzył świat i wszystko, co na nim” (Dz 17,24), ale także podtrzymuje życie wszystkich istot: „Albowiem w nim żyjemy i poruszamy się, i jesteśmy” (Dz 17,28). Ateńczycy nie wiedzieli niemal nic o prawdziwym Bogu. My, chrześcijanie, wiemy, a ta wiedza ma być istotą naszego sposobu życia.

Bóg ma wobec nas wiele wymagań i oczekuje, że będziemy żyli zgodnie z nimi. „Tak też jest z Bożymi wymaganiami wobec nas. On składa swoje dobra w ręce ludzi, ale wymaga, by dziesiąta część była wiernie oddawana na Jego dzieło. Żąda, by ta część była składana w Jego spichlerzu. Ma być oddana Jemu jako należąca do Niego. Jest święta i ma być użyta w świętym celu — na utrzymanie tych, którzy głoszą przesłanie zbawienia na całym świecie. Bóg zarezerwował tę część, aby w Jego spichlerzu zawsze były środki, a światło prawdy było niesione tym, którzy są blisko, i tym, którzy są daleko. Wiernie spełniając ten wymóg, uznajemy, że wszystko należy do Boga”¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. „Czas szybko mija. Nie odmawiajmy Bogu tego, co należy do Niego. Nie odbierajmy Mu tego, czego oddanie nie zyska nam zasług, ale czego zatrzymanie z pewnością ściągnie na nas upadek. On prosi o całe serce. Oddaj je, bo do Niego należy — tak z tytułu stworzenia, jak i odkupienia. On prosi o twój intelekt. Oddaj go, bo do Niego on należy. On prosi o twoje pieniądze. Oddaj je, bo należą do Niego”². Co Ellen G. White miała na myśli, gdy napisała: *Nie odmawiajmy Bogu tego, co należy do Niego — czego oddanie nie zyska nam zasług, ale czego zatrzymanie z pewnością ściągnie na nas upadek?* Czego się pozbawiamy, gdy nie oddajemy dziesięciny?

2. Zastanów się nad tym, co by było, gdyby każdy z członków Kościoła robił z dziesięciną, co zechce, to znaczy przeznaczał ją na to, co uzna za stosowne, zamiast oddawać ją do *spichlerza*. Dlaczego byłoby to złe? Co stałoby się wówczas z naszym Kościołem? Dlaczego taka praktyka mogłaby doprowadzić do rozłamów w Kościele?

3. W 21. rozdziale *Ewangelii Łukasza* Jezus pochwalił ubogą wdowę za to, że złożyła dar na świątynię, choć zdawał sobie sprawę z tego, że nie wszystko, co się tam dzieje, jest godne pochwały. Co powinno to mówić tym, którzy czują, że mogą zatrzymać dziesięcinę, bo mają wątpliwości co do tego, jak jest ona używana?

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Mountain View—Omaha 1948, t. VI, s. 386.

² *Taź, Działalność apostołów*, Warszawa 2007, wyd. IV, s. 313.